

Praksis tager udgangspunkt i, at der foreligger en eller anden form for interessefællesskab mellem långiver og låntager. Det har givet sig udslag i, at praksis har været koncentreret om lån i koncernforhold, lån i hovedaktionærforhold, lån til og fra fonde og foreninger, lån fra arbejdsgiver og lån i familieforhold.

Ved lån mellem koncernforbundne selskaber og lån fra hovedaktionær til selskab foretages en skattemæssig korrektion i form af rentefiksering. Långiver beskattes af en fikseret rente - reduceret med en eventuelt aftalt lavere rentefod - mens låntager indrømmes et rentefradrag af samme størrelse som den rente, der beskattes hos långiveren. Som udgangspunkt anvendes diskontoen plus 4 pct. Korrektion foretages imidlertid alene, hvor de aftalte lånevilkår ikke er forretningsmæssigt begrundet.

I relation til lån fra en hovedaktionær til vedkommendes selskab har der været nogen tvivl om retstilstanden. Retningslinierne for den skattemæssige behandling af disse lån var oprindeligt fastlagt i cirkulære nr. 437 af 5. november 1975 fra Statens Ligningsdirektorat, som blev afløst af TS-cirkulære 1992-14. Skattemyndighedernes administration af de pågældende cirkulærer har givet anledning til en række retssager, hvor skatteydernes opfattelse har været, at der er sket beskatning af en fikseret rente i videre omfang end forudsat i de pågældende cirkulærer. Ved dom af 20. august 1996 (TfS 1996, 642) har Højesteret støttet denne opfattelse. 1992-cirkulæret blev afløst af TS-cirkulære 1995-24, som indeholder retningslinier for den skattemæssige behandling af lån fra hovedaktionær til selskab. Som nævnt har Højesteret den 11. februar 1998 (TfS 1998, 199) stillet spørgsmålstegn ved selve adgangen til at foretage rentekorrektion.

Ved lån fra en hovedaktionær til vedkommendes selskab betragtes en rentefordel, der ikke er forretningsmæssigt begrundet, som et skattepligtigt tilskud for det låntagende selskab. For det låntagende selskab er nettovirkningen derfor, at der ikke sker nogen ændring af den skattepligtige indkomst, idet det skattepligtige tilskud neutraliseres af det indrømmede rentefradrag. For hovedaktionæren (långiver) bliver nettovirkningen en beskatning af den fikserede renteindtægt (kapitalindkomst), idet der ikke er fradrag for det ydede tilskud.

Ved lån fra et datterselskab til et moderselskab vil en eventuel rentefordel normalt blive anset for udbytte, der kan være skattefrit for det låntagende selskab (moderselskabet) efter de nærmere bestemmelser herom i selskabsskattelovens § 13 eller § 17. For det lån-

tagende selskab (moderselskabet) vil nettovirkningen derfor typisk blive, at moderselskabet indrømmes et rentefradrag af samme størrelse som den rente, der beskattes hos det långivende selskab (datterselskabet). For långiver vil der ikke være fradrag for ydelse af en rentefordel, der betragtes som udbytte. Nettovirkningen for långiver vil derfor blive en beskatning af den fikserede renteindtægt.

Ved lån fra et moderselskab til et datterselskab og ved lån mellem søsterselskaber betragtes en rentefordel som et skattepligtigt tilskud. For det låntagende selskab er nettovirkningen derfor, at der ikke sker nogen ændring af den skattepligtige indkomst, idet det skattepligtige tilskud neutraliseres af det indrømmede rentefradrag. For det långivende selskab er nettovirkningen også her beskatning af den fikserede renteindtægt, idet der ikke er fradrag for ydelse af tilskud.

Tynd kapitalisering

Målet med de foreslåede regler er at modvirke en vilkårlig flytning af skattetilsvaret fra Danmark til udlandet ved, at herværende datterselskaber af udenlandske koncerner finansieres på vilkår, som ikke kunne være opnået på det fri marked mellem uafhængige parter. Det sker ved efter nærmere fastsatte regler at beskære datterselskabets fradrag for renter og kurstab på gæld til den udenlandske kontrollerende ejerkreds eller hermed koncernforbundne selskaber.

Et (datter)selskab kan som udgangspunkt være finansieret med indskud af egenkapital og med fremmedkapital (gæld). Dertil kommer forskellige mellemformer, såkaldte hybride finansieringsformer. Valget af finansieringsformer er baseret på en lang række økonomiske og juridiske, herunder skattemæssige, overvejelser.

At et selskab er tyndt kapitaliseret eller underkapitaliseret indebærer i international skatteret, at selskabets kapitalbehov finansieres ved en i forhold til egenkapitalen uforholdsmæssig stor fremmedkapital, som er stillet til rådighed af et selskab m.v. eller af en fysisk person med kontrollerende indflydelse.

De skattemæssige konsekvenser af at vælge at finansiere et selskab med egenkapital eller med fremmedkapital kan være betydelige, når der er tale om et dansk selskab, der er kontrolleret af udenlandske ejere. Afgørende er den forskellige skattemæssige behandling af det vederlag, der betales for den kapital, der stilles til rådighed.

Ved lånefinansiering har det låntagende selskab fradrag for vederlaget i form af renteudgifterne i Danmark, mens långiver, der typisk vil være et sel-